

Arrest

nr. 192 395 van 21 september 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 mei 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 maart 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 mei 2017 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 november 2015 dient verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in. De gemachtigde van de bevoegde verklaart op 5 april 2016 de aanvraag ontvankelijk. Op 21 maart 2017 heeft de arts-adviseur een medisch advies verstrekt, stellende dat er vanuit medisch oogpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer van verzoekende partij naar haar

herkomstland. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris verklaart de aanvraag ongegrond op 23 maart 2017 en geeft een bevel om het grondgebied te verlaten.

Ter terechtzitting bevestigt de verzoekende partij dat zij enkel de 9ter aanvecht. Deze beslissing luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 17.11.2015 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

*H., P. (...) (R.R.: (...))
nationaliteit: Afghanistan
geboren te Logar op 01.01.1992
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 05.04.2016, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

De aangehaalde medische elementen werden niet weerhouden door de arts-adviseur (zie medisch advies dd. 21.03.2017 onder gesloten omslag in bijlage).

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gezien de asielpcedure nog lopende is of er nog geen bijlage 13qq afgeleverd werd na het afsluiten van de asielpcedure, verzoek ik u het attest van immatriculatie dat werd afgegeven verder te verlengen tot nadere berichtgeving over de asielpcedure. Gelieve tevens instructies te geven aan het Rijksregister om betrokkene terug in het Wachtregister in te schrijven.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een eerste onderdeel van het enig middel aan:

“Schending van de formele motiveringsplicht. Schending van het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur (redelijkheidsbeginsel). Schending van artikel 9ter Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd: (...). Deze argumenten staan haaks op de definitie van artikel 9ter, §1 Vw. Artikel 9ter, §1, eerste lid Vreemdelingenwet luidt als volgt: (...). De wetgever heeft echter verschillende specifieke hypothesen voorzien:

Dat uit de bepalingen van artikel 9ter, §1, eerste lid Vreemdelingenwet blijkt dat drie types van ziekten aanleiding moeten kunnen geven tot de toekenning van een machtiging tot verblijf aangezien een adequate behandeling ontbreekt in het land van herkomst of van verblijf, te weten:

de ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven

de ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn fysieke integriteit

de ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling

Verzoekster meent dat ze bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst geen toegang zal hebben tot de medische zorgen die ze nodig heeft. Verzoekster meent de beslissing om haar terug te sturen naar het land van herkomst niets anders is dan een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 9 ter van de vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM.

Verzoekster wenst te verwijzen naar een arrest van 28 november 2013, nr 22.633 en een arrest van 19 juni 2013, nr. 223.961 van de Raad van State waarin staat dat er niet moet bewezen worden dat het over een direct levensbedreigende aandoening gaat. De criteria van artikel 9ter Vw zijn ruimer omdat het verschillende hypothesen bevat, namelijk elke gezondheidstoestand die "een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling in het land van herkomst is". Te raadplegen op: <http://www.kruispuntmi.be/nieuws/raad-van-state-verdeeld-over-draaquiidte-artikel-9terverblijfswet>

verzoekster dacht altijd dat de functie van een arts is om advies te geven over de behandeling van een ziekte. Ze wist niet dat de arts van verweerder ook over de tewerkstellingsmogelijkheden en terugkeer advies geeft. Verzoekers man is bekeerd tot het Christendom en bij een eventuele terugkeer loopt hij en verzoekster het risico om vervolgd te worden. (stuk 2 - kopie van de bekering) In elk geval wenst verzoekster te verwijzen naar het hieronder staande rapport om zo uw Raad een beeld te geven over de tewerkstellingsmogelijkheden en de situatie in het land van herkomst. 16.12.2016 - Institute for War and Peace Reporting (...).

Verweerder verwijst naar de informatie uit de MedCOI. Een bron die publiek niet toegankelijk is. Dit is een schending van de rechten van verdediging. Verzoekster kan niet nagaan of deze informatie klopt. Verzoekster wenst te verwijzen naar de bovenstaande rapporten en ze is van oordeel dat deze medische zorgen onbestaand zijn EN dat ze bij een eventuele terugkeer zal onderworpen worden aan een discriminatoire behandeling. De medicatie van verzoeker kost 200 - 250 euro per maand. De echtgenoot van verzoeker is getogen in Iran. De loon van een arbeider is per maand rond 150 euro. Hoe kan de echtgenoot van verzoeker deze kosten betalen?

Bovendien is deze echtgenoot bekeerd tot het Christendom en getogen in Iran. Hij is totaal vervreemd van de Afghaanse samenleving. Hoe kan hij zich daar aanpassen? Verzoekster is ook getogen in Iran en ze is eveneens totaal vervreemd van de Afghanistan. Ze wensen te verwijzen naar het hieronder staande rapport: (...). Dat de bestreden beslissing dan ook manifest foutief en onvoldoende gemotiveerd is en het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en de art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 schendt. (...)

DE MIDDELEN TEGEN HET BEVEL

Het bevel om het grondgebied te verlaten is een gevolg van de negatieve beslissing van hun aanvraag tot regularisatie. (stuk 3) Dat indien de regularisatiebeslissing wordt vernietigd uiteraard het daaruit vloeiende bevel dient vernietigd te worden. Dat immers de weigering tot regularisatie en het bevel om het grondgebied te verlaten op een en dezelfde dag zijn gegeven. In arresten 77 128 en 77 130 van uw Raad van 13 maart 2012 oordeelde de algemene vergadering van uw Raad dat een beslissing die bestaat uit twee componenten - enerzijds "een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht" en anderzijds een "bevel om het grondgebied te verlaten" een beslissing is die één en ondeelbaar is. Dit betekent dat bij vernietiging van de beslissing ook het bevel dient vernietigd te worden. Dat de regularisatie of tenminste de weigering ervan dan ook duidelijk aan de basis ligt van het afleveren van het bevel."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de ongegrondheid van de aanvraag wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9ter van de vreemdelingenwet, enerzijds, en wordt uitdrukkelijk verwezen naar het medisch advies van 21 maart 2017 waarin de ambtenaar-geneesheer oordeelt dat de ziekte kennelijk niet

beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk. Dit zijn de determinerende motieven waarop de aanvraag bijgevolg onontvankelijk wordt verklaard.

Het medisch advies van 21 maart 2017 werd in gesloten omslag gevoegd bij de bestreden beslissing en maakt integraal deel uit van de bestreden beslissing.

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de inhoud verzoekster het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken van de formele motiveringsplicht. Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De Raad wijst er verder op dat de formele motiveringsplicht niet impliceert dat alle motieven uit de bestreden beslissing zelf moeten blijken. Er kan immers worden aangenomen dat aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht om de betrokkene een zodanig inzicht te geven in de motieven van de beslissing dat hij met kennis van zaken kan uitmaken of het zinvol is de beslissing in rechte te bestrijden, is voldaan indien de betrokkene desgevallend langs een andere weg kennis heeft gekregen van de motieven waarop de beslissing is gesteund, ook al worden die motieven dan niet in de beslissing zelf veruitwendigd. Dit kan doordat de beslissing verwijst naar andere stukken, in casu het medisch advies van 21 maart 2017.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

De Raad merkt op dat de verzoekster de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt beoordeeld in samenhang met de aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing steunt op de toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet “zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012”. Deze bepaling luidt als volgt:

“§1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen”.

In casu steunt de bestreden beslissing op artikel 9ter van de vreemdelingenwet en verwijst het naar het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer van 21 maart 2017. Steunend op dit medisch advies van de ambtenaar-geneesheer, bestaat het determinerend motief van de bestreden beslissing erin dat de ziekte van de verzoekster kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt dat de ambtenaar-geneesheer op 21 maart 2017 een schriftelijk advies heeft opgesteld ten behoeve van de gemachtigde van de staatssecretaris betreffende de voorgelegde medische aandoeningen in hoofde van verzoekster. Uit het advies van de arts-adviseur blijkt duidelijk dat het gezondheidsprobleem dat werd aangehaald door de verzoekende partij geen aandoening inhoudt die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit noch een aandoening behelst die een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling en dit gelet op het gegeven dat er in Afghanistan behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk is, terwijl de verzoekende partij ook kan reizen naar dit land.

De Raad wijst de verzoekster erop dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat de medische appreciatie van een aanvraag tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet gebeurt door een ambtenaar-geneesheer (Zie in die zin ook memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen waarbij artikel 9ter in de vreemdelingenwet werd ingevoerd, *Parl.St. Kamer*, 2005-2006, nr. 2478/001, 35: “*De appreciatie van de bovenvermelde elementen wordt overgelaten aan een ambtenaar-geneesheer die een advies verschaft aan de ambtenaar die de beslissingsbevoegdheid heeft over de verblijfsaanvraag. Deze ambtenaar-geneesheer behoort administratief wel tot de Dienst Vreemdelingenzaken, maar wordt volledig vrijgelaten in zijn appreciatie van medische elementen, waarbij de eed van Hippocrates geldt.*”).

Uit het bepaalde in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet volgt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen van toepassing is op twee onderscheiden gevallen, met name:

- (1) een ziekte die een reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit van de patiënt, of
- (2) een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst (RvS 19 juni 2013, nr. 223.961).

Uit de inhoud van het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat beide toepassingsgevallen in rekening werden genomen, maar dat de ambtenaar-geneesheer oordeelde dat geen van beide toepassingsgevallen in casu aan de orde was. Uit het advies van de arts-adviseur blijkt duidelijk dat daarbij rekening werd gehouden met de medische verslagen die de verzoekende partij heeft voorgelegd, terwijl de arts-adviseur ook verwijst naar de verschillende door hem geraadpleegde bronnen, die ofwel online consulteerbaar zijn, ofwel kunnen worden nagegaan in het administratief dossier. Gelet op het feit dat de arts-adviseur adviseert dat er geen bezwaar is vanuit medisch oogpunt naar een overdracht naar Afghanistan, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris om het advies van de arts-adviseur te volgen.

Waar de verzoekende partij betoogt er niet moet worden bewezen dat het over een direct levensbedreigende aandoening gaat, volstaat de vaststelling dat nergens in de bestreden beslissing, noch in het advies van 21 maart 2017 wordt gesteld dat de ziekte “levensbedreigend” dient te zijn. Middelen die geen betrekking hebben op de bestreden akte, zijn niet ontvankelijk (RvS 8 december 1993, nr. 45.181).

De arts-adviseur motiveert aangaande de toegankelijkheid van de behandeling:

- Gratis preventieve gezondheidszorg, medische behandeling en degelijke medische faciliteiten,
- M.b.t. bijkomende kosten: er is geen bewijs van (algemene) arbeidsongeschiktheid voor de partner van betrokkene, en geen bewijs dat er geen toegang zou zijn tot de arbeidsmarkt,
- De kosteloosheid van de behandeling is geen vereiste in de zin van het EVRM,
- De rapporten met betrekking tot psychologische problemen zijn in casu niet van toepassing,
- Betrokkene kan ook beroep doen op het REAB-programma van de International Organisation for Migration.

Het is niet onredelijk om hierbij ook de mogelijkheid tot tewerkstelling van de partner van verzoekende partij te betrekken.

De Raad wijst erop dat de verzoekende partij bij herhaling een asielaanvraag heeft ingediend. De verklaring dat verzoeksters partner is bekeerd tot het christendom en bij een eventuele terugkeer het risico loopt om vervolgd te worden, kan niet worden aangenomen. Integendeel, het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hebben deze verklaringen als ongeloofwaardig en bedrieglijk beoordeeld.

Het advies van de arts-adviseur dat de nodige zorgen toegankelijk zijn berust niet louter op een verwijzing naar mogelijke steun via de tewerkstelling van de partner. Er werd integendeel vastgesteld dat de verzoekende partij beroep kan doen op het REAB-programma van de IOM. Daarnaast werd benadrukt dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet tot doel heeft een aanvrager een gelijk niveau van gezondheidszorgen te garanderen als het niveau dat door de Belgische overheid wordt voorzien. Het citeren van info uit verschillende internetartikels doet geen afbreuk aan het onderzoek van de arts-adviseur. Het betreft overigens informatie die niet op de verzoekende partij wordt toegepast, en derhalve niet relevant is.

In zoverre de verzoekende partij wijst op het feit dat de MedCOI databank een bron is die niet publiek toegankelijk is, dient de Raad op te merken dat de gebruikte informatie terug te vinden is in het administratief dossier en aldus door de verzoekende partij kan worden geraadpleegd. Er is geen sprake van een schending van de rechten van verdediging.

Verzoekster betoogt voorts dat de medicatie duurder is dan het loon van een arbeider. Zij zou verder ook totaal vervreemd zijn van Afghanistan. Dit zijn loutere beweringen. Verzoekende partij blijft echter erg vaag met betrekking tot deze beweringen, en brengt geen concrete gegevens naar voor en legt geen bewijskrachtige stukken voor. Het citaat over ontvreemde Afghanen is om deze reden ook niet van die aard om afbreuk te doen aan de bestreden beslissing.

De vage en summiere beschouwingen van verzoekster gaan volkomen voorbij aan de concrete motieven van het advies van de arts-adviseur, die volledig onbesproken worden gelaten door de verzoekende partij. Verzoekster, die niet eens ingaat op de concrete motieven van het advies, toont dan ook niet aan dat de arts-adviseur kennelijk onredelijk zou hebben gehandeld. In casu heeft de arts-adviseur in zijn advies besloten dat er geen sprake is van een ziekte die op zodanige wijze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen bestaan in het herkomstland.

Gelet op het bovengestelde, dient de Raad vast te stellen dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat de ambtenaar-geneesheer zijn advies niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat het advies is gestoeld met miskennis van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding. Evenmin toont verzoekster aan dat de gemachtigde inzake het determinerende motief een kennelijke beoordelingsfout heeft gemaakt of dat de bestreden beslissing, waarvan het medisch advies integraal deel van uitmaakt, op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze werd genomen of met miskennis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

In een tweede onderdeel beroept de verzoekende partij zich op het feit dat het bevel om het grondgebied te verlaten een gevolg is van de negatieve beslissing in het kader van de aanvraag tot regularisatie. In zoverre de verzoekende partij een middel richt tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, laat de Raad gelden dat dit niet blijkt uit de aanhef van het verzoekschrift en dat evenmin een rechtsregel wordt aangehaald.

Het onderdeel van het middel dat geen duidelijke omschrijving geeft van de rechtsregel die wordt geschonden is onontvankelijk. (cf. RvS 9 november 1994, nr. 50.142; RvS 20 juli 1994, nr. 48.643; RvS 2 juni 1993, nr. 43.137). De verzoekende partij blijft aldus in gebreke om een voldoende duidelijk en nauwkeurig omschreven middel naar voor te brengen, wat nochtans een voorwaarde is opdat er zou kunnen worden gesproken van een ontvankelijk middel.

De verzoekende partij meent dat het bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden vernietigd, in zoverre de ongegrondheidsbeslissing van 23 maart 2017 tevens wordt vernietigd. Uit de bespreking van het eerste onderdeel blijkt dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat de ambtenaar-geneesheer zijn advies niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat het advies is gestoeld met miskenning van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding. Evenmin toont verzoekster aan dat de gemachtigde inzake het determinerende motief een kennelijke beoordelingsfout heeft gemaakt of dat de bestreden beslissing, waarvan het medisch advies integraal deel van uitmaakt, op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze werd genomen of met miskenning van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Het beroep is dan ook onontvankelijk in zoverre het bevel om het grondgebied te verlaten wordt geïssueerd.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig september tweeduizend zeventien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC